

ТЕШЊАРСКИ ПАСОТЊА

ГОДИНА XVI

31. АВГУСТ 2002.

БРОЈ 29

БЛАГОТВОРНА ГУЖВА

Сваки град који држи до себе током лета има неку манифестацију којом се легитимише међу другим градовима.

Ваљево има Тешњарске вечери. Овогодишње 16-те, од 22. до 31. августа биле су изузетно добро посећене, разноврсног програма од децјег маскенбала преко изложби, концерата, књижевних вечери, модних ревија до прича о монаштву. Биле су и местично кишовите.

Људи су долазили да понешто виде, да се сретну с познаницима, да размене коју пријатељску реч. То је манифестација пристојног, скромног света.

Благодарност Тешњарских вечери, коју подстичу код људи, њихова су највеће вредност. Чујемо да би догодине могле бити међународне. То би их свакако учинило интересантнијим.

ТГ анкета: Шта вам се свиђа – не свиђа на Тешњарским вечерима?

У ВАЉЕВУ КО НА МОРУ

– Пратим фестивал од почетка. Сјајна организација, солидан програм, све тече лепо и осмишљено. Мене лично највише занимају догађања у Галерији „34“ и позоришне представе. (**Зорица Радојичић**, књијар у пензији)

– Не пратим Вечери зато што су прилично комерцијализоване а програм је никакав, није прилагођен модерној омладини. Али, концерт ирско-келтске музике Контекстовог музичког клуба није био лош. Бајага је обичан тезгарош, то је за децу, без везе.

Рок концерти у Тешњару су имали „бајат“ репертоар, није за нас. (**Александар Јевремовић** – ветеринар)

– Добре су биле свирке на кеју посебно ирска музика а, нарочито, рок концерт испред мото клуба у Тешњару какве би требало правити чешће. (**Урош Кривокапић**, гимназијалац)

– Леп је програм, има пуно света и добро би било да Тешњарске вечери мало дуже трају. Рок концерти у Тешњару ме не занимају, јер не волим рок. (**Милован Милиновић**, ученик Техничке школе)

– Лепо је доста тога што нам се сада догађа, само да је раније почело. Концерти у Тешњару и нису били нешто посебно, али је барем забавно. Ја, додуше, радије слушам денс и техно музику. (**Ма-**

ВАЉЕВО БЕЗ СМОГА

Томислав Милановић,
градоначелник:

Рад на пројекту за топлфикацију града је при самом крају. Мислим да ће већ до првог септембра бити готов и јако је добра ствар што смо тај пројекат благовремено наручили, јер без пројекта се не може конкурисати ни за каква средства донације било које врсте. Захваљујући томе обавили смо разговор са Драганом Милосављевићем, републичким министром за трговину и туризам, јер рачунамо на средства од донације од 200 и нешто милиона евра чији ће један део – који остане од онога што Грци траже да се уложи у коридор десет због Олимпијаде – моћи да се користи за друге пројекте. У септембру ћемо направити презентацију пројекта топлфикације.

Постоји још један предлог: да код Немачке банке која је помогла реконструкцију топловода у Београду, Нишу, и Новом Саду, конкуришемо за један део средстава. Наш пројекат би коштао око осам милиона евра, од чега топлана четири милиона, а исто толико топловод за центри део, ширу зону центра града. Треба да конкуришемо код те банке која је већ овде присутна. Постоје шансе да се део средстава обезбеди и почне са извођењем радова већ следеће године.

Друга ствар је гасовод за шта рачунамо на грчка средства. Изградња топлане и топловода је предходна радња, без инсталација сигурно не можемо ни гас спровести. Постоји неко опредељење да тај топловод ипак иде из Београда јер је то јефтинија варијанта него из Шапца. То је други конкурс на ком ћемо учествовати али сигурно нам је приоритет топлана и нови топловод и да тиме укинемо 60–так котларница у центру града које су пре свега ужасан загађивач, али су и старе и дотрајале и отуда велики трошкови грејања које је и због тога скупо. Ово је епохалан пројекат и по мојој оцени након разговора код министра Милосављевића, постоје шансе да успемо.

Сигурно да овај велики посао подразумева укључење грађана али трудимо се да то учешће буде мање и примерено нашем стандарду. Главни део очекујемо од страних донација и наравно учешћем самог града и средствима буџета у извесној мери. Али пре свега очекујемо помоћ донација. Учешће грађана јесте неопходно али да буде у мањој мери него у неким градовима, као што је на пример у Горњем Милановцу где је гасовод прошао али свега се 50 домаћинстава прикључило јер је прикључак скуп.

Систем морамо имати јер Ваљево је један од ретких градова који нема систем даљинског грејања. Прошла зима је била катастрофална што се тиче загађења – била је јака а чим изађете из града стотинак метара видите како то изгледа кад видите онај облак над градом.

Ја сам оптимиста, није добро говорити унапред док се нешто не заврши, али ја верујем након ових разговора да ћемо ми следеће године ући у тај пројекат.

ринко Ракић, средњошколац)

– Ја сам учесник једног од тих концерата. Било је баш фино код старог Вујке

пред мото-клубом. Било је пуно младог света а и они симпатични момци из Пфафенхофена су свирали. Тешњарци нас нису грдили

што правимо галаму, иако је свирка две вечери узастопце тутњала до два сата после поноћи. Све ово скупа освежи мало све нас, Ваљево нам личи на морски градић где је све подређено dobrим енергијама. (**Миша Мишковић**, дипломирани правник без посла).

– Ја станујем у Тешњару, баш у близини места где су били рок концерти. Па, добро је. Деца се забављају, па и моје унуке.

Ишли су тамо и зет и кћерке, повиривала је с капије и моја жена. Ја сам старији човек па заспим а бука ми не смета. Нека тако буде чешће, само, слабо имају наша кола, старинске народне и градске песме а не само ово модерно. (**Милан Панић**, обућар)

– Тешњарске вечери се и сада махом свде на шетање и гужву у Кнез Милошевеј улици а једва да ичега има у Тешњару. На рок концертима нисам била, али сам их чула пошто станујем у близини. Не смета ми таква бука. Да се ја питам и раније би почињало нешто током лета да се догађа, али да се највише да прилика за представљање онога што већ имамо у граду а не да се по сваку цену доводе извођачи са стране. (**Јасмина**, продавачица)

– То је прави карневал у најлепшем граду на свету, мом граду! (**Драгиша Грачанин**)

Милица Чулић

ЖАРКО КОВАЧ,
председник ИО СО Ваљево
о Тешњарским вечерима

ДОГОДИНЕ МЕЂУНАРОДНЕ

Председник Извршног одбора СО Ваљево Жарка Ковача виђали смо из вечери у вече на програмима Тешњарских вечери. Било је логично да га замолимо за разговор.

Т.Г. Господине Ковач, какви су ваши утисци о ово-годишњим програмима Тешњарских вечери?

Ж.К. Мени су се Тешњарске вечери ове године веома допале. Грађани су посећивали програме чини ми се више него било које од протеклих година. Ја сам и раније мислио да би посао око ЈУ без феста и Тешњарских вечери требало професионализовати, да се макар једна особа током целе године тиме професионално бави. Ми ћемо покушати да урадимо већ током ове године. Друго, желимо да Тешњарске вечери учинимо међународним фестивалом. Имамо већ озбиљне понуде од наших градова-пријатеља Пфафенхофена у Немачкој, Ситарда у Холандији и Бриндизија у Италији да идуће године учествују као гости потпуно финансирајући своје програме, изложбе, књижевне вечери, концерте, за које су нам обећали да ће бити на високом уметничком нивоу. Тиме би фестивал у многоме добио на квалитету.

Т.Г. Ради ли, господине председниче, општинска власт шта преко лета?

Ж.К. Наравно. Највише општинска власт ради преко својих јавних предузећа. Али да почнемо с културним институцијама пошто су оне уско везане за програме Тешњарских вечери. Ето, реконструисали смо Народни музеј који од 1996. године нема своју поставку. Расписали смо тендер за обнову зграде Матичне библиотеке, завршено је реновирање хале спортова која сада знатно пристојније изгледа.

Т.Г. Шта општинска власт ових дана ради на тлу, на тврдој земљи изван сфера културе и духа?

Ж.К. Ових дана смо пустили у саобраћајни промет део улице Селимира Ђорђевића, ми то зовемо сервисном саобраћајницом, иза нове пијаци до реке Љубостиње која омогућава која спаја две врло прометне улице 15. септембра и Синђелићеве и олакшава људима који послују на зеленој пијаци да без тешкоћа доведу робу и производе до пијачних тезги. Финализирани су, такође радови на путу М-4 на све три деонице. Сада је потребно да се уради семафоризација раскрснице на Иверку и да се уради последњи део 4-те деонице проширење пута од раскрснице на Иверку до бензинске пумпе. Крајем ове или, почетком идуће године отпочеће радови на деоници до кафане Европа.

Нама је врло важан и градски саобраћај који је практично замро. Видраку смо дали на управљање и наплаћивање паркинг просторе. Од тих пара очекујемо да оживимо градски саобраћај. Без посла свакако нећемо бити.

М. Ст.

„ПОЗДРАВ ИЗ ВАЉЕВА“

Туристичка организација Ваљево приредила је БЕРЗУ ТУРИСТИЧКИХ СУВЕНИРА. Своје „украсе“ приказало је 17 градова, поред домаћина.

Милена Матић, директор Туристичког савеза Ваљево, каже да је сувенир дуго био „болна тачка“ многих места: „Сем тога је циљ ове изложбе да међусобно разменимо идеје и решења за сувенире“.

Директор Туристичке организације Србије, Љубица Милојевић, похвалила је овај несвакидашњи скуп:

„У моменту туристичке промоције и окретања наше земље ка свету, управо сувенир има значајно место, јер поседује визуелну и емотивну комуникацију која остаје и након повратка кући. Неке земље 60 одсто своје туристичке потрошње остварују путем сувенира, а ми смо држава надарених креативаца, људи који живе са традицијом добрих дизајнера“.

Организатори су приказали скроман, али зани-

мљив асортиман употребних и украсних предмета. Уз колекцију „Ваљево сити“, запажене су керамичке посуде, мајице и качкети који бојом асоцирају на опуштено, природно окружење. Ипак, издвојиле су се шустикле везиља Станимаре Живановић из Ваљевске Каменице, Раде Васић и Љубинке Станојловић из Бранковине. Својом лепотом подсећају на раскошно домаћинство и топлином поруке позивају на посету: „ђар с’ огњишта и бундева — сахат хода од Ваљево... Из колибе пршти плева, цвати шљива крај Ваљево“.

У Галерији на „Десанкином венцу“ отворена је продајна изложба народне радиности жена из Бања Луке. Уз њих, своје радове су приказале и жене из Бранковине, Каменице и Ковачице.

Снежана Јаковљевић
Крунић

ГРАЂАНИ И ВЛАСТ

ЋУТАЊЕ ПРЕД ОДБОРНИЦИМА

Општина је наша кућа и кућа отворених врата, порука је коју Одбор за људска права у Ваљеву покушава да предочи грађанима у оквиру кампање „Реформа локалне самоуправе“. У то име се у понедељак 7 одборника СО Ваљево у башти „Гранд“ хотела ставило на располагање грађанима да их питају све што би обичног човека о локалној власти могло занимати. Обични људи су, међутим, ћутали. Да ли су сматрали да су послови власти — послови власти, а њихови послови — само њихови послови или је сама замисао била натегнута и неискрена или је пиће пред Грандом, које је требало платити да би се седело скупо, тек комуникације није било.

Активисти Одбора за људска права делили су штампани материјал у коме се сугерисало да је суштезање и подозрење спрам органа власти само наша дубоко укореена предрасуда и да треба да почнемо да је се лишавамо, али није помогло. Можда и зато што нам се с разних страна сугерише, што нас се подучава као да смо тек проходали, као да је иза нас само тешки мрак.

Или да одборници пробају с мудром изреком: Ако неће брег Мухамеду, хоће Мухамед брегу.

Предраг Марић

ТЕШЊАРСКИ
ПЛАНОЊА

РАДОВИЋ У РОБНОЈ КУЋИ

Након увођења стечаја у компанију "Робне куће Београд" Трговински суд је објекат у Ваљеву у вишегодишњи закуп издао компанији "Радовић". Један од услова споразума било је преузимање дела радника који се изјаснио да остане да ради код новог газде.

О могућности да се у радни однос прими још који радник преко броја 30, као и о плановима да у Робној кући отвори тзв „Р центар“ Миле Радовић власник истоимене компаније, прича:

— Мени је жао што нисмо у могућности да преузмемо све раднике. Споразумно преузимамо 50 посто, односно 30 од укупног броја радника који ће бити запослен у објекту, ми га већ зовемо „Р центар“. Према првим предвиђањима потреба је за 60 радника. Расписали смо конкурс за толико кандидата. Јавило се њих 650. То само говори колико је ваљевска привреда у лошем стању. Ја бих био најсрећнији када бих мо-

Миле Радовић

гао да их све запослим. Али, нажалост, наша фирма је мала и нема потребе за толико радника. Верујте да се на поједина радна места трећег степена стручности јављају кандидати са завршеном вишом школом и факултетом.

Т.Г. — Да ли постоји могућност да се преузме још неки радник из Робне куће, преко броја тридесет који је споразумом договорен?

— Бивша Робна кућа функционисала је на неким другим основама. Она је имала много шефова, много заменика шефова, административног особља. Знате, ово су нека друга

времена. Други начини привређивања. Код нас у компанији једна личност на једном рандом месту покрива више послова. Ми комплексније радимо. И сам шеф одељења је учесник у раду, тако се овде ради од самог почетка. Ако хоћете добро да радите морате добро да пазите на своје трошкове. У овом концепту нема стере праксе, тако да нема одступања од договора.

Т.Г. — Када се може очекивати отварање Робне куће или „Р центра“?

— Иако је првобитни план био половина септембра, имамо непланираних радова и трошкова. Поред предвиђених радова, мораћемо да обновимо и изолацију крова која није добро санирана. Надамо се да ће додатне инвестиције које пуно коштају бити завршене у планираном року, а то је друга половина септембра.

Т.Г. Шта ће „Р центар“ бити у Ваљеву?

— Ја се надам да ће бити место где ће се наши суграђани осећати добро и достојанствено када дођу у куповину. То ће бити место широког асортимана, повољних услова и врхунских услуга. Ми ћемо се јако трудити да то урадимо на најбољи начин.

Т.Г. Да ли ће у „Р центру“ бити заступљена само трговина, или још нека делатност?

— Можда ће ту бити неке пратеће делатности, али ће то све бити у сврси трговине. Та услуга мора бити на нивоу који смо градили и унапређивали све ове године постојања.

Т.Г. Господине Радовићу, Робна кућа је имала широк асортиман роба од играчака до намештаја. Да ли ће традиција, с обзиром на природу вашег посла, бити очувана?

— Цео асортиман, не! Намерно не, зато што је бивша Робна кућа имала други профил него што ми замишљамо „Р центар“. Ми треба да се бавимо неким специјализованим врстама робе које су на списку „Р центра“. Не бих да откривам шта ће то бити. Нека то буде једно мало изненађење. И наше суграђане. И уместо тога иде моја лична жеља да будући купци корисници услуга сутра у том простору имају осећај да њихов новац који се у овим тешким временима тешко зарађује више вреди. Ако тако, буде ја ћу бити врло задовољан. То ће значити да смо нашу мисију испунили. Видимо се на отварању!

Зорица Весић Митровић

Вести...

ЧЕКАЈУЋИ СЛОВЕНЦЕ

До краја августа радници ЕЛИНД-ТЕУРА припремају испоруку робе за тржишта Црне Горе и Босне и Херцеговине. У септембру ће пут Црне Горе из Теура кренути пошиљка термоакумулационих пећи, шпорета на чврсто гориво и панел радијатора у вредности од 50 хиљада евра. Тада се очекује и испорука 200 шпорета на чврсто гориво у Брчко. У току је реализација програма вредног десет хиљада евра за хрватску фабрику шинских возила „Раде

Кончар“ коју Ваљевци снабдевају деловима за загревање. Сличан посао вредан 2,5 милиона динара Теур има и са домаћим „Зелвозом“. У магацинима има различите робе од око двеста милиона динара, колико је и у продајној мрежи широм Србије. Ове бројке нису импозантне, али уливају наду у опоравак фабрике чија је капија почетком године, после дужег нерада, била закључана. ЕЛИНД-ТЕУР је пронашао стратешког партнера, словеначко „ГОРЕЊЕ“ које са надлежном Републичком Агенцијом припрема програм аукцијске приватизације капитала.

З.В.М.

КУПИЛА БИВШУ ФИРМУ

На прошлонедељној поновљеној аукцији ваљевски „ИВЕРАК“ продат је, и то бившем раднику, Драгици Раковић за 10,4 милиона динара. Она се заједно са два своја пословна партнера Владимиром Перовићем из Панчева и Мехмедом Алибасићем из Новог Пазара кредитно задужила код Делта банке за 3,4 милиона динара, колико је требало положити депозита за куповину предузећа.

Као мотив за приватизацију Иверка госпођа Раковић наводи лични, јер је интересујући се за бесплатне акције предућа где је до пре неколико година и сама радила, чула да фирми прети стечај уколико не прође на аукцији. Анимирала је своје пословне пртнере и задужила се у банци да би купила своју бившу фирму. Није велики оптимиста али се нада да ће оживети колектив са 56 заполоњених.

З.В.М.

ДАМЕ У „34“-ци

„Хепиенд“ Мирјане Бобић

Године које су нама „појели скакавци“ неким самосвесним, одважним, кочоперним и жилавим женама нашег непатвореног генетског склопа биле су баш потаман да у њима остваре све своје снове, да

НЕПОСЛУШНА, САМА И УСПЕШНА, МАЈКЕ МИ

се домогну „Хепиенда“, или само што нису. Оне су, по правилу, поносне што им је то успело као самохраним дамама и баш у инат свим балканоженомрсцима, свим „душманима“, „незаницама“, политичким и иним „послушницима“, „клановцима“ и „проданим душама“. Једна од њих је **Мирјана Бобић-Мојисиловић**, на чијој вечери у Галерији „34“ прошле суботе „није могло да се дише“. Колико блажених погледа, осмеха, пожуде да се од ње сазна како је могуће у овом окружењу бити и остати лепа, насмејана, заводљива и успешна; како, наводно, без ичије помоћи, собом самом постићи и стећи (од половног нови ауто и то од самиздат књиге).

Свако живи свој живот, па и Мирјана од својих књига у којима се изгледа најбоље исказује:

— „Ја сам најтиражнији српски писац. Све своје књиге, мајке ми, сама сам написала и сама их издала. „Дневник једне домаћице“ има 18 издања (18.000 примерака), више него Милорад Павић и Паоло Коелџо заједно! Свако бира свој пут, а мој пут је био да будем изван свих токова политичке коректности (унутрашње и спољне). Због тога су ми ускраћена

сва признања и у новинарству и у литератури. Али, ја мислим да је управо то најбољи детаљ у мојој биографији. Награде и признања у овој земљи углавном су добијали или послушни или припадници, а ја сам непослушна и не припадам никоме.“

На вечери са Мирјаном Бобић професор у пензији Живота Филиповић, не наштавши нигде другде места, чак ни за стајање, сео је на под пред гошћом и водитељем. Нико од многобројних седећих унаокодо није ни помислио да професору уступи своје место!

Непосредан повод за сусрет са Мирјаном Бобић био је њен нови роман „Хепиенд“ којим охрабрује жене у „извесним годинама“ да још могу бити привлачне, вољене, успешне и остварене.

Ако Бобићкине књиге и нису неке а, како и сама каже, читање свих књига је благотворно, можда ће се макар понекој њојзи сличној жени живот на њеним узорима учинити бољим, лепшим и изгледнијим него што одиста јесте. А и то је нешто.

Љ. К.

ПРИЗОР ИЗ СРЕЋНОГ ДОМА

Слике

Катарине Маринковић

Част акварелистима Милану Милићу Јагодинском и Браниславу Марковићу, али, ликовни догађај овогodiшњег летњег фестивала у Ваљево су слике (и столице приде) **Катарине Маринковић**. Много духа и свежине млада сликарка и дизајнерка ентеријера унела је у најчешће (на сваки начин) бајати и мемљиви простор некадашње житне магације у Тешњару. Читав простор Галерије „34“ Катарина је подредила и подвргла својој осећајности, својој поетици породичне идиле и благородној поруци коју нам шаље: од за ту прилику огољеног бетонског пода на којем је исписала називе својих 30-так слика, постављених као да лепршају на поветарцу, до сновиђених, прозрачних, нежних и топлих призора дома и породице. Доминантне Катаринине боје су плава и црвена, какве су и столице њеног дизајна и две богате драперије које у оквирују читав галеријски простор.

Колико год је публика на отварању била многобројна свако се осећао као да је био не у Галерији, него као привилегован гост у дому Катарине Маринковић и њене породице: Дече Јане и Теодора

(који је изложбу „званично“ отворио) и супруга Марјана Тошића, аутора изврсне видео анимације Катарининог сликарског света породичне идиле.

На питање како успева, уз сва чуда која су нас задесила, да на својим сликама задржи топлину и наду, једноставно каже да је то једино што вреди сачувати. Њојзи очигледно полази за руком да се од ружног брани својим малим светом у којем је све што јој је потребно, нарочито деца која увелико деле њене сликарске подухвате: „И они понешто цртају и боје.“ Како је било пролетос у Ситарду? „Као и у сваком селу!“ Катарину не вреди допитивати.

Све што има да каже је на њеним сликама (и столицама), а срећна је само онде где јој је дом.

Љ. К.

БОЈЕ ЗА ДЕЧЈИ СВЕТ

У Дому културе отворена је међународна изложба децјег ликовног стваралаштва „ЗАМКОВИ - КУЛТУРНА БАШТИНА“.

На прошлогodiшњем конкурс расписаном поводом 550 година од проглашења Цеља градом, од 10.000 приспелих, одабран је 31 цртеж деце са свих континената.

Шаролики замкови су „пропутовали: Париз, Москву, Варшаву, Будимпешту, Братиславу, као и САД, Канаду и Аргентину. У понедељак, 26. августа стигли су и у Ваљево, као дар деци поводом почетка нове школске године. Изложбу је отворио оснивач целе „Галерије младих“ и уредник ревије „Ликовни свет“, Михаил Лишанин.

Снежана Јаковљевић Крупић

Глумац је глумац, па све и да изблиза допире улични жамор а рок музика одјекује из позадине преко реке, како је било за монодраму **Зорана Ћосића** „Дадара“ на Кнегињином тргу. Као да се ништа неприродно позоришном чину не догађа. Зоран је своју интимистичку представу одиграо пуном концентрацијом и изнијансираном драмском изражај-

Зоран Ћосић

ГЛУМАЧКО БИТИ ИЛ' НЕ БИТИ

Зоран Ћосић од Дадаре, преко Хамлета до Грка Зорбе

ношћу. „Дадара“ је његова адаптација Ненадовићевог „Доротеја“ којом је 1991. године дипломирао са десетком код професора Петра Банићевића на Академији у Новом Саду. Потом десетак година није играо ову монодраму:

— За овако слојевиту причу и слојевит лик чекао сам да уђем у неке зреле глумачке и животне године, јер мислим да баш сада улазим у тај период када „Дадару“ могу целовито да одбраним свим глумачким умећем и животом. Премијера је била прошле године у Мионици а с јесени очекујем да ће се наћи на сталном репертоару мог матичног Народног позоришта у Београду.

Има ли нових представа?

— Увелико смо почели припрему „Хамлета“ у режији Иване Вујић у којем играм Полонија, првог гробара и Озирика а премијера би требало да буде у октобру. Потом ћу радити Букефалов комад о Александру Македонском и Аристотелу, занимљиву расправу о два могућа принципа власти. Уз „Дадару“, ова два посла ме радују и испуњавају.

Сећа ли се глумачких почетака у Ваљеву?

— Из ове перспективе

изгледају ми лепо, али кад видим неког младог човека који тек започиње овај пут мене ухвати језа, шта све он мора да прође и шта га све чека. За све то је потребно много издржљивости, нерава, па и неке врсте мазохистичке вере у себе. Зато не волим баш много да се сећам тих почетака.

— Писао је и да ли још пише за позориште?

— Неки ће се сетити моје давне „Уплакане Катарине“ за малишане. Поносан сам на своју монодраму „Акт“ са којим је Соња Неимаревић 1999. године добила Златну колајну у Земуну. Имам комад „Страшило за птице“ и неколико драматизација као што је „Грк Зорба“ прва код нас. Надам се да ће се оне ускоро наћи на сцени. Радим на комаду чији је радни наслов „Клинови“ и на телевизијској серији о путујућим глумцима.

Љ. К.

рандолина“, Карла Голдонија, у резиди Драгана Остојића, коју је у суботу увече на Тргу Кнегиње Љубице одиграла позоришна трупа „Паад“ из Новог Бечеја, лапа власница крчме, између три племића бирала слугу.

После представе, причамо са Душанком Стевић, аматерском глумцом и тумачем главне улоге у овој представи—зашто се између маркиза, грофа и витеза,

који су се из све снаге трудили да задобију њену наклоност, одлучила да срце поклони слуги.

Душанка: „На почетку представе сви имају маске, сви нешто глуме, осим Мирандолине. Она је држала ту крчму и желела да пронађе некога кога ће искрено да воли. Витез је први који јој се заиста допао и она пошто пото покушава да га задржи. Међутим прави фаталне грешке, јер се са њим игра као и са остали-

СРЦЕ НА ДЛАНУ

Или како наћи човека сопственог живота и остати без њега

У Бајкама се жаба претвори у принца. У животу, уместо принца на белом

коњу срећни сте ако добијете бар коња. У ренесансној комедији „Ми-

ПОЗОРИШТЕ

ма, а искрено га воли. Требало је да са њим има другу тактику — но боже мој. Но, на крају када је свима преко главе играрија које су се дешавале у крчми, сви скидају маске и одлазе, а Мирандолина, сита тога да буде искрена—што сам ја на крају и рекла, наравно у име Мирандолине ја сам желела да држим срце на челу, желела сам да сви виде шта осећам. Остали то нису приметили отисли су из крчме, а Мирандолина тада ставља маску. И наравно, када сви оду, њој преостаје само слуга, који је све време био поред ње. То је поента, то је оно што је скривено у овој гужви, музици која је трештала. Можда зато нисмо успели да остваримо онај утисак који смо планирали.

Поменута музика, коју су глумци током целе представе покушавали да надјачају допирала је са концерта у Тешњару, а гужву су правили посетиоци који су излазили и улазили током представе, а у једном тренутку према сцени је полетео и један сладолед.

Душанка: „Ја сам била опуштена, комотна, гласно сам урлала да ме сви чују и одједном слети сладолед. Ја станем - ју шта је сад ово. Публика се нсамејала и тим смехом ми помогла да наставим даље са текстом. ОК, идемо даље помогли сте ми хвала вам. Мада претпостављам да је кривац неко дете, да је сладолед био упућен мени пао би ближе, можда би ме чак и тефио. Е баш је било симпатично скроз. Ово ћу сигурно запамтити.“

Слађана Петровић

Као и сви велики фестивали, и „мале“ Тешњарске вечери имају своје пратеће програме. Од ове године клуб „Slow wheels“ у Тешњару место је окупљања а све љубитеље рок музике. И већ прве године,

ПОВРАТАК РОКА У ТЕШЊАР

пored домаћих бендова наступили су и гости из иностранства „Портофино“, рок бенд из Пфафенхофена. По сведочењу зналаца, Немци су знатски сјајно одсвирали, бенд језвучао уштимано, само им је рок, за нашас укус био сувише психоделичан. Како сазнајемо од Матијаса Стадлера, гитаристе „Портофина“, психоделија је последица техно и рејв утицаја, јер већина чланова састава раде као

ДЈ на техно журкама. „Портофино“ је свирао углавном сопствену музику, али било је и обрада. Оно што вам је можда звучало познатом мада можда мало чудно, био је хит „Мй генератион“ групе „Њхо“ али у панк верзији. Иначе „Портофино“ постоји већ пет година и како мамци сведоче нису ни сањали да ће икада у животу свирати у Србији. И они у родном Пфафенхофену вежбају у једном мото клубу — једином месту у граду где се слуша рок музика. А рокадрироли свирају јер воле ту врсту музике, и како Матијас са осмехом признаје-сувише су лоши да би свирали цез.

Иначе, Ваљевци су имали заиста јединствену прилику да „Портофино“ слушају последњи пут у овом саставу. Елзи, која је свирала флауту, ово је био последњи наступ са бендом.

Слађана Петровић

БУЂЕЊЕ ДУХА

КОНЦЕРТИ

Ме Ма“, „Њхискијин тхе Јар“, - каже омиљена професорка Мира.

Њен ученик, сада и сарадник, Владимир Пухалац, студент треће године одсека композиције Музичке академије у Београду, урадио је аранжмане песама. Не скривајући одушевљење ирском музиком, каже да је заправо то био природан наставак претходног сценског остварења музичког клуба „Контекст“-а. Са вођом оркестра, апсолвентом кларинета, Иваном Теофиловићем увежбао је вокалне солисте и гудачки оркестар /три виолине и два чела/. Био је то амбициозан подухват, али - успели су.

Срећна околност је да бројни ученици „Контекста“ похађају и Музичку Школу „Живорад Грбић“. Тимски су веома одговорно приступили „Буђењу духа Келта“, а талентовани 13-тогодишњак Драган Сredoјевић извео је више соло деоница на виолини:

— Задовољан сам наступом. Музика Келта је Живља и лепша од других. Срећан сам кад свирам, — каже Драган, ученик Шестог разреда редовне и музичке Школе.

Својом преданошћу и одличним концертом музички клуб „Контекста“ промовишући блиску нам музику Келта, почетком августа отворио је Шабачки цез фестивал. Очекују их наступи у Чачку, вероватно и Београду, а како рече Владимир Пухалац: „Можда и у Ирској, ко зна?“

Снежана Јаковљевић

КОНЦЕРТИ

„Мамбо Старс“ ОДЛИЧНИ – ДО КИШЕ

Свирајући саксофон у само једној песми — „Beautiful Maria of my soul“, Антонио Бандерас је сломио више срца него Здравко Чолић током целе каријере. Прва асоцијација када се помене Куба, више није Фидел Кастро, већ Вим Вендерс и „Buena vista social club“, а „Мамбо Н’ 5“ месецима је био на врху свих домаћих топ листа. Значи први предуслов за наступ бенда „Мамбо старс“ у Ваљеву био је испуњен. Публика овога грда воли салсу и латин ритмове. Међутим као да су се зли дуси уротили да по сваку цену покваре концерт „Мамбо старс“ у уторак увече на летњој позорници. Киша је падала цело поподне, трибине на летњој позорници биле су мокре, спољна температура била је доста нижа него претходних вечери, па је и публике било мало. Као врхунац свега - на пола концерта киша је почела поново да пада. Организатори су прискочили са сунцобранима, музичари су наставили свирку, али киша је победила и концерт је прекинут. Нажалост! Јер „Мамбо старси“ су били заиста добро расположени, све је кренуло одлично, певачица Ивана Котов, која је наступала као гост била је одлична, свирани су само хитови — „Beatiful Maria of my soul“, „Perfidia“, „Oye koto va“ у публици су били само искрени љубитељи и цела атмосфера је била одлична. Као утеха, надамо се, да ће „Мамбо старси“ и у будућности често наступати у нашем граду, јер су и до сада били драги гости.

Слађана Петровић

Група комплетних музичара истог таквог озбиљног репертоара, увек остављајући резерву својственој професионалцима да је извођење колико год успешно могло бити и боље, себе назива самокритично „Три четвртине“. Сем тога, рекоше нам, од контрабасисте који је често мењан, зависило је да ли ће се овај бенд звати целовитим именом или ће се представљати понекад овим за четврт ускраћеним

„ТРИ ЧЕТВРТИНЕ БЕНД“ ЗА ПУНИ ЏЕЗ

појмом.

„Три четвртине бенд“ није по свом недовршеном имену тако и звучао на Тргу кнегиње Љубице протеклог уторка увече. Штавише, Иван Рабасовић – клавири, Ана Радановић – флаута, Иван Максимовић

– контрабас и Милан Недељковић за бубњеви-ма, извели су свих седам ставова џез свите за поменуте инструменте, француског композитора Клода Болинга. И то врло успешно — кажу помало уздржано и они, а сасвим

сигурни у то су и посетиоци концерта.

Уз то, посећеност се оцењује као не баш превелика, а разлог за то треба тражити у киши, која по традицији често зна и да поквари сличне приредбе. Ипак, поређено са бројем људи који су шетали градом те ноћи Трг кнегиње Љубице није остао незапажено место.

Чланови овог састава рекоше нам да их не очекујемо ускоро у нашем граду, јер ће наступати на страни, али и да ће се потом вратити на место одакле се ступило на стазу професионалног стремљења, у Ваљеву — можда баш на овај исти трг.

Додаћемо, надања су да контрабасиста Иван у групу доноси и раскид са традицијом некомплетности састава, али кажу из разлога навике и поменуте високе уметничке одговорности (можда и из фазона?), име ће остати исто, заправо: „Тре љуарг банд“.

Предраг Марић

У ИНАТ ТЕШЊАРСКОЈ КИШИ

Мада је киша померила почетак модне ревије за пола сата, о с м е тешњарске вечери, многобројна публика је са стрпљењем сачекала и уживала у представљању најновијих колекција модних кућа ST. GEORGE и МЕДАКИ из Београда. Најмлађи манекени из модне ревије Студио М из Ваљева су са доста сигурности и деце одважности представили колекцију „Зимска бајка“ - модне куће Медаки која је уређена од најфинијих материјала и у складу са најновијим модним трендовима. Посебну пажњу публике привукло је представљање колекције за јесен-зиму 2002-2003. модне куће ST. GEORGE из Београда. „Колекција је премијерно приказана у Ваљеву на Летњој позорници“, рекла нам је Софија Кузмановић аутор колекције а њу одликује, како каже, етно, пажљиво стилизован кроз структуру материјала и колорит боја. Квалитетно дизајнирана одећа ST. GEORGA је већ препознатљива у нашој земљи и свету, а њена особеност је по речима модне креаторке Софије Кузмановић у основи предиво, вуна, племенита длака, чак и кашмир као обавезни елемент. У инат киши, с краја лета у тешњарској ноћи представљена је мода за време које долази а ми знамо да ће многи Ваљевци радо носити дизајнирану одећу ST. GEORGA и МЕДАКИЈА.

Радмила М.

У СВЕТУ ФРИЗУРА И
МОДНОГ СТАЈЛИНГА,
БОБАН ИЛИЋ ЈЕ
ДОСТА ДУГО. РАДИ ЗА
НЕКОЛИКО ПОЗ-
НАТИХ МОДНИХ
АГЕНЦИЈА, ЗА МАЛЕ
И ВЕЛИКЕ ТЕЛЕВИЗ-
ИЈСКЕ КУЋЕ, А, У
ОСНОВИ, МЕЊА И
ИЗГЛЕД СВАКЕ ЖЕНЕ
КОЈА ТО ПОЖЕЛИ.

СТИЛИСТА СА СТИЛОМ

Све жене света воле и уважавају оне који могу да их учине лепим, чак верују у причу да се од „ружног пачета“ постаје лепотица. Такве су и Ваљевке. У свету, а и код нас, фризери постају чаробњаци који уз маказе, боје и руке, мале снове претварају у стварност. Зову их стилистима и успевају да удесе жену од главе до пете, од косе, шминке, до таовете... Од таквих стилиста је и Бобан Илић.

— У свом професионалном раду бележиш успехе, а када је и како све почело?

— Све је почело по завршетку фризерске школе у Београду, једном малом ревијом на којој су представљени модели најбољих ученика, међу којима сам био и ја. Модна ревија у Бањалуци, на којој сам представио двадесетак фризура и добио похвале, за мене је прави почетак. А уствари, све је почело много пре, уз одрастање у салону моје мајке у Ваљеву, где сам свакодневно посматрао жене које уз нове фризури и шминку постају не само лепе већ и срећне.

— Шта је толико магично у овом послу и колико професионалне школе омогућавају досезање те магије?

— Након завршене Фоксове школе за стајлинг и шминку у Београду, стекао сам теоријско знање, али сати и сати проведени у овом послу, на ревијама, рекламама, снимањима и у свом салону у Ваљеву, су

ипак учинили своје. Можда је магија то што је на пример пред ревију пуно припреме, набоја, снаге, жеље која се по правилу завршава за пола сата, када се угасе светла рефлектора и стигну аплаузи и похвале.

— Поклонници лепог изгледа знају да се мода увек враћа. У погледу шминке и фризура шта је сада у тренду?

— Тачно, сада се враћа мода од пре петнаестак година: Љубичасто и розе за шминку, а фризури су, на моје велико задовољство, лепршаве, лежерне, нема више пеглања и исправљања косе, док су боје од љубичасте до боје чоколаде. Мој избор је боја кафе.

Бобан Илић се са доста професионалне умешности већ доказао у овом послу. Узори су му Видел Сасунг, најбољи фризер света, и француски стилиста Жан Мишел.

О себи мисли афирмативно. Реченицу „не могу ја то“ замени са „могу и хоћу“, и сматра да најбољи играч није онај који игра најбоље, већ онај који из игре извуче најбоље.

Има свој професионални сан: да прикупи довољно новца и упише Академију за стајлинг и фризуру у Лондону. Како каже, живот је вечна игра, а ми осећамо да стилиста, Бобан Илић, вешто и сигурно прескаче све препреке.

Радмила Мрдак —Прлић

Цезер Маљковић

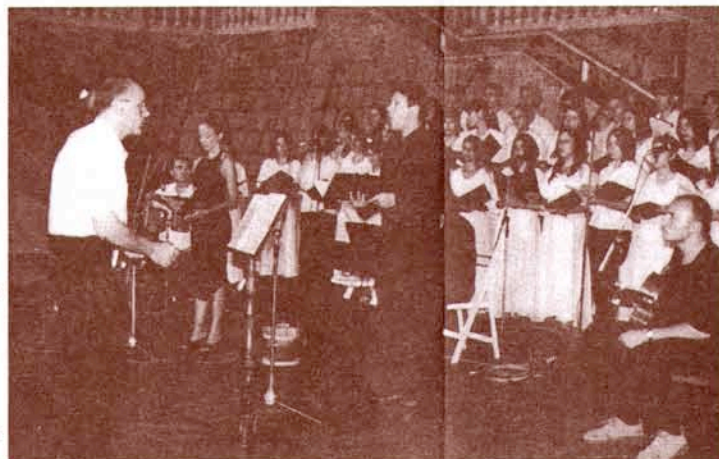
Бајаџа

Пољеди

Духовна музика

ГЛАСОНОШЊИ

ФОТО

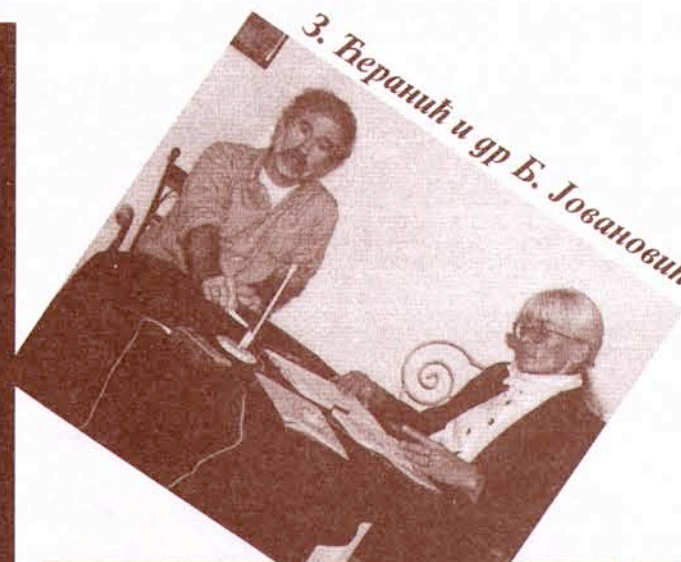
Лейоша
и ошменоси

Грациозносћ

Глумци из Ниша
(у "Santa Maria"...)

3. Верашић и гр Б. Јовановић

После књижевне вечери

Рокер Ђурђевић

Машића

Позирање индијанке

Лукић и Арсенијевић

О уметносћи?

Пошто мед?

Афористичари

СЕЉАК ЈОВАН И МАЛА ТАХИЋАНКА

Уаааааа!!!! Ово је било за кишу. На почетку маскенбала учесници су уз публику покушали да је отерају, безуспешно, али су деца ипак победила. Колико деце, толико маште принцезе, виле, вештице, војници, индијанке, клонови, Пили дуге чарапе нашли су се на летњој позорници у различитим варијантама, што шареније и луђе. Било је доста оригиналних идеја: диносаурус, лисац, свемирац, поклон, преко омиљених цртаних ликова, ликова из старих бајки, до Харија Потера. Интересантна је била „остављена жена“, иза које се крио мали Василије са бебом у наручју.

„Сељак“ Јован стигао је на трактору, а малој Тахићанки није сметало да се по мокрој бини шета боса.

Све њих окупиле су васпитачице предшколске установе „Милица Ножица“, Бисерка Цветковић и Сандра Матић, које су у улогама клонова Бола и Тола водиле малишане кроз најлуђе виче заједно са принцем Зевком и краљем. Уз шоу групу ваљевских девојчица, наступали су и професионалци, чланови плесне групе „РМП“ из Ваљева. Док је жири обављао свој део посла Друштво пријатеља деце подсетило нас је на „дечија права“ по истоименој књизи Љубивоја Ршумовића. „Ни због каквог греха деца се не смеју тући, што више игре и смеха, то више лепоте у кући“, каже једно право.

Награде су биле симболичне, дипломе и слаткиши, тек да се неко издвоји, а генерална оцена свима, свакако је десет, иако је већина имала између три и пет, година наравно. Као маске над маскама проглашени су петогодишњи деда и баба Сара и Теодора. Да буде верније, деда је у торби спремио и ракију. Маскенбал је затворио поета и сликар Милан Милић Јагодински, који је са тридесетдвоје деце приказао „Супер млеко“ — песму која се види. Ех, кад би сваки дан био маскенбал...

Дејана Јешић

Киолошко друштво „Марко Павловић“ и Друштво пријатеља деце су направили лепу промену названу „Смотра љубитеља и љубимаца“.

На платоу испред Дома омладине окупиле се пси, мачке, корњаче, птице, рибице посебно спремни за ову прилику; неко на ланцу, неко у корпи, неко у тегли. Није се знало ко се више правно важан љубимци или власници, углавном деца. Ипак, трочлани дечији жири делио је награде, оне најслађе најзахвалнијим, најшармантнијим, најелегантнијим, најмањим, најшаренијим и све што може бити нај, тако да је свако добио слаткиш за своје НАЈоригиналније.

Међутим, било је и оних необичних. У кантипуној воде нашао се сом звани Пера. Према речима власнице Катарине Кру-

СЛАТКЕ МУКЕ СОМА ПЕРЕ И ПСА МИКИЈА

нић, Перу је упецао тата на Каменичком језеру. Приметили смо да је Пера био добра конкуренција ћутљивим златним рибицама из тегли, бар по величини, за шта је и награђен. Теријер Мики је морао да претрпи врућину да би добио награду као најбоље обучен пас, а у томе је помогао Витез Ко-

ја, логично корњача, која се играла са њим. Ко каже да се различите врсте не слажу? Симпатична је била мала Милица, која је са другарицама у картонској кутији донела мачку, коју је „родила мама мачка“. објашњавала је она.

Труд се исплатио, јер је преплашена љубимица зарадила кесу бомбона за своје друштво.

Програм је водила потпредседница СО Ваљева Милица Војић-Марковић. А да се све не схвати „неозбиљно“ морамо приметити да је у „смотри љубитеља и љубимаца“, учествовало и доста одраслих, неко „да припреми рота за такмичење“, а неко у пролазу...

Дејана Јешић

ПОГЛЕД НИЗ УЛИЦУ И КРОЗ ДРВЕЋЕ

Сусрет са графичарима Аном Станковић
и Александром Андрићем

Двоје, у најмању руку, занимљивих графичара стасава у нашем граду: **Ана Станковић**, која је управо бриљантно окончила редовне студије графике и њен емотивни и уметнички партнер **Александар Андрић**, од јесени на четвртој години истог одсека ФЛУ у Београду. Непредвидиви на најлепши начин, како је уметницима допуштено и потребно, приредили су својим суграђанима тродневну продајну изложбу својих графичких мапа у малом локалу на Десанкином тргу. Забележио је то Гла-соноша најпре вешћу а сада и њиховом речју /и фотосом/:

- Изложба се заиста скоро случајно догодила. Нас двоје смо шетајући тражили мали простор у граду и наишли смо на овај који нас је одушевио. Добили смо га, истина, само кратко, али и то нам пуно значи. Кренуло је, можда ћемо ускоро направити нешто слично. Надам се с јесени обећаној изложби коју сам добила као награду за наступ на Студентском бијеналу графике у Београду.

Ово су нови радови из моје мапе „Дембелија“ која описује место под дрветом с погледом на доле - у игру сенки, или са погледом на горе - кроз крошњу дрвета. И естетски и симболично то је амбијетална колор графика рађена углавном техником алграфије; - каже Ана.

Тек на овој изложби Александра смо упознали као још једног успешног уметника у породици Андрић. До сада смо чешће, по гласу, сретали и знали његовог старијег брата Владимира, оперског певача. Александрова мапа црно - белих графика инспирисана је призорима са улице, речите младалачке поезије, естетски и креативно чиста и узбудљива.

- „Ово је (каже скромно) само једна станица на мом путу учења и ауторског сазревања. Хтео сам својим суграђанима да покажем шта сам радио минуле године. Ако успут нешто и продамо, било би лепо, јер сваки динар студенту - уметнику пуно значи. Ана и ја смо читаво лето провели у свом граду и било нам је лепо, добро смо се одморили од напорног рада прошле и припремили за нову годину студија.“

Ваљевски музеј у последње време живи тек у свету виртуелне комуникације, уместо у уобичајном, тактичном музеолошком смислу. Ваљевцима је добро знано и видљиво да се трошна зграда Музеја увелико обнавља. Радови, на срећу, добро одмичу а паре за њих уредно стижу, тако да би сви грађевински послови могли бити завршени за месец-два. Према речима директора **Владимира Кривошејева**, до сада је уложено 98.000 евра републичких и општинских пара.

До окончања амбициозних подухвата реновирања зграде и модернизације музејских функција (што подразумева много више од статичних витрина за разгледање вредних експоната, наша и светска јавност у при-

ВИРТУЕЛНИ МУЗЕЈ

лици је да национално благо завичајног музеја у Ваљеву добро и уверљиво упозна електронским путем. Музеј има свој Интернет — своје сајтове, вебове и друге облике оваквог општења са свима којима је то занимљиво и важно.

Свет Сајбер музеја представљен је у оквиру Тешњарских вечери: најпре електронски квиз о Бранковини, за сада, са 50-так питања; занимљива су, сваки на свој начин, и два Интернет сајта, баш као и Музејски форум чији је овај музеј и оснивач, као прилика за размену музеолошких ин-

формација међу кућама и стручњацима који се баве чувањем и промоцијом националног блага.

Иако је виртуелна презентација Ваљевског музеја највећим делом на српском језику, па и ћирилицом, директор Кривошејев сведочи да је прате и неретки странци, те да неки од њих баш тим трагом походе Ваљево. Тако Народни музеј живи неку другу, подједнако драгоцену, виртуелну стварност. А када после свих послова, идуће или најдаље 2004. године, изнова широм отвори своја врата, неће му ни тада виртуелно обличе бити сувишно ни мање занимљиво. Напротив.

Љ. К.

ИНЦИДЕНТ

Последњих година постала је такорећи пракса свуда у свету да спортске и музичке догађаје прате и рзличичити инциденти. Да је Ваљево већ део света показује и ова негативна селекција. Пред крај концерта бенда „Портофино“ из Пфафенхофена, у суботу увече, неко из публике, Немцима је добацивао подругљиве изразе везане за њихово порекло. Извођачи су били увређени, а организатори као извињење у име свих нас за овај инцидент бенду су организовали наступ следеће вечери и то на летњој позорници. И тако су сви били задовољни а прави љубитељи рока понајвише, јер су уместо једног добила два концерта.

С. П.

СОМБОРСКИ ЕНИГМО-КОЛОНИСТИ

Још од антике и Ликофрона који се сматра његовим оснивачем анаграм се ушускао на самом престолу енигматских категорија.

Кабалисти су га обожавали...

А тек литерате, пасиографи...

На француском двору професионални анаграмисти-састављачи преметаљки са темама из живота краљевске породице - били су високо цењени.

Намерни да анаграму поврате негдашње достојанство, али и да се у иним мозгалицама огледају, овдашњи енигмати основали су 1989. Енигматску колонију у Сомбору.

Злехуда судба битисања на овим просторима учинила је да су неке године прескочене. Ипак, континуитет последња три сусрета навешћују боље дане.

Овогодишње тродневно такмичење, отпочето баш о Видовдану у Сомбору Ваљевцима је донела много радости.

Резиме уз завршну фешту крај дунавских рибарских котлића промовисао је **Велибора Марјановића** као апсолутног победника.

Поред победе у дисциплини мини квизовка (девет поена из једанаест партија), Велибор је, по једногласној оцени жирија у саставу **Ј. Недић** (Хрватска), председник, **З. Делић** (Република Српска) и **Ж. Димовић** (Југославија) био неприкосновен и у дисциплини „насловни анаграм“.

Марјановић је новински наслов „ДВА МИТИНГА У БЕОГРАДУ“ преточио у анграм „АМА, ДРУГОВИ, ДАНГУБИТЕ“ и на тај начин себи обезбедио Гран при „ГОЛУБ“ за 2002. годину.

Куриозитет своје врсте

и-уједно-највеће изненађење Колоније представља сребрна медаља ваљевског Казнено-поправног завода у екипној конкуренцији. Ови момци на „привременом раду у Ваљеву“ тако су, више него успешно надоместили одсуство такмичара из ЕК „Линија“, који због материјалних (не)прилика нису били у прилици да обогате ниску освојених медаља.

- Црвено, плаво,... Наставак је неизванстан због беле куге.

- Имамо шта да понудимо свету. Још само да се договоримо око позе.

- Први април је сјајна прилика да се присетимо свих важних датума.

- Пут у пакао поплочан је добрим камерама!

- Његов нови роман носи универзалну поруку: Није писање за свакога.

- Да нисмо скидали капу пред њим, данас нам шешир не би био пред ногама.

- И овај камен земље Србије-Сизифов је!

- Понекад и политичари кажу нешто паметно. Лапсуси су и међу њима нормална појава.

- Бранићемо сваку стопу ове земље. Бар то није више тешко.

- Историју пишу победници. Међутим, нас никад није привлачила улога хате.

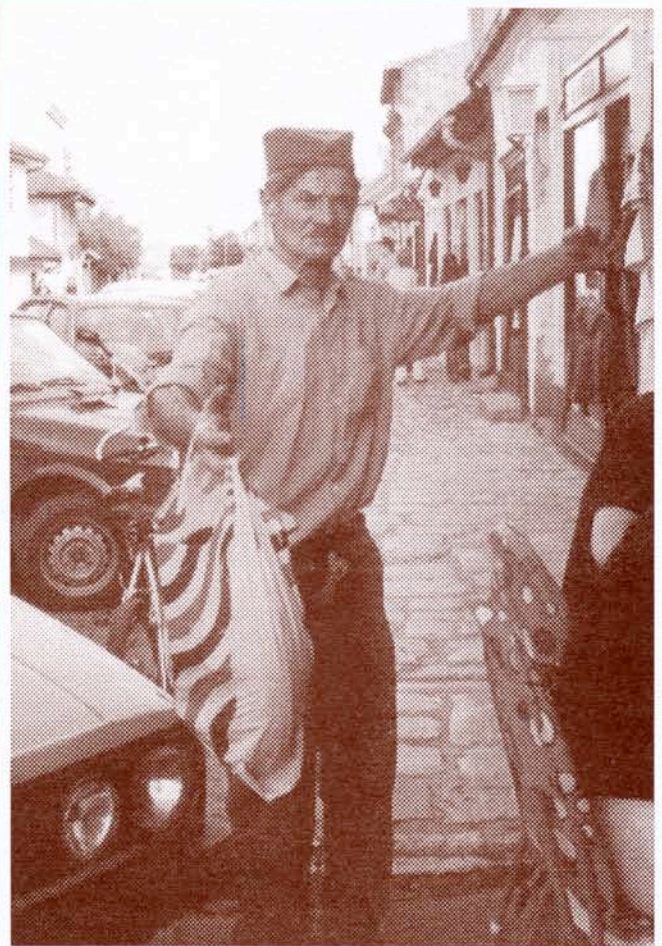
- Настави ли Трибумал овако у Хагу ћемо ускоро добити право на аутономију.

- Видео сам изборну листу. Гласаћу за - све по списку!

- Ниси канибал?! Испеци, па реци.

- У следећем броју „Тешњарског гласноше“ специјални додатак - отаџбина у природној величини.

Од када нема шеве и рода нас заобилази.

ГОВОРИ СРПСКИ...

лекција II

Ако нисте знали ни реч, за месец дана учења тешко ћете савладати српски језик. Италијан Емилијано Бертолди, по сопственом признању научио је само основе за споразумавање. Наташа Сердоболскаја, која није баш почетник, српски већ течно говори, док Американац Брајан Леман признаје да се још увек тешко споразумева на српском.

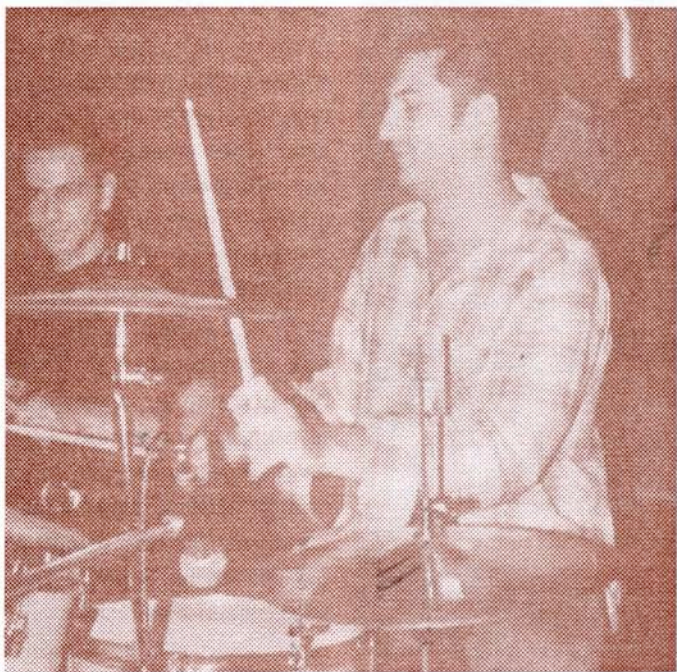
Емилијано, Наташа и Брајан су троје, од укупно 10 полазника прве „Школе српског језика и културе“ која је током августа организована у Ваљеву. Полазници су поред лекција из језика били заокупљени и низом других активности-екскурзијама по ваљевском крају, посетама манастирима Ћелије, Лелић и Пустинја, ваљевском музеју, а како кажу највише су им се допале Тешњарске вечери јер је било динамично са низом занимљивих дешавања.

За полазнике Школе српског језика и културе у уторак је у Скупштини општине приређен и пријем, а од потпредседнице општине, **Милица Војић Марковић** на дар су добили по књигу Матије Бећковића „Када дођеш у било који град“ да би и када оду кућама усавршавали српски. Признају такође, да им неће представљати проблем то што је књига штампана ћирилицом.

Истог дана када ове новине буду објављене, полазници школе српског језика завршавају свој курс у Ваљеву.

Слађана Петровић

ТЕШЊАРСКИ ЗВУЦИ

ВЕСТИ

НАЈБОЉИ ЛОКАЛИ ЗА ПЛАТЕ

Радници Дива-холдинга, који су се пре увођења стечаја "преселили" у Диву-трејд" недавно су своју бившу фирму тужили за 15 плата, заосталих из ранијих година. Трговински суд у Ваљеву одлучио је да се овим радницима исплати 15 „минималаца“ од 2500 динара, што је мање од трећине њихових потраживања од бившег предузећа.

Такође, судском одлуком, 135 бивших радника Диве, сада пензионера, добиће отпремнину у укупној вредности од милион четристопедест хиљада динара. Свој дуг према радницима и пензионерима Дива је била принуђена да намири продајом неколико својих најскупљих локала (бивши „Самоизбор“ на Десанкином венцу).

З. В.

ГРОЗДАНИНЕ И РАДМИЛИНЕ ДЕСЕТКЕ

Гроздана Шишовић дипломирала је овог пролећа на Архитектонском факултету у Београду одбранивши највишом оценом рад на тему Пројекат Медијског и културног центра Б 92 на Новом Београду. Највишом оценом одбранила је свој дипломски рад и Радмила Тома-

шевић из исте, чувене генерације 95, када је пријемни на Архитектонском, престижном факултету у Београду уписало девет Ваљеваца. Њен пројекат био је Дом за незбринуту децу са дечијим културним центром на Јадру, на локацији касарне Кадинача.

СКУПЉЕ ПИВО

Ваљевски пивари су цену пива, као и сви други произвођачи, ове године, повећавали три пута. Најпре је пиво минимално поскупело на почетку године због промене акцизе а потом половином маја за 10 до 15 процената. Последња промена цене пива у Србији била је условљена поскупљењем струје. Тако, ваљевско пиво у фабрици кошта 15,17 динара. Истина, боца пива у малопродаји прелази и цену од 17 динара. Ваљевско пиво је по томе у рангу БИП-овог, зајечарског и челаревског.

Капацитети Ваљевске пиваре раде пуном снагом па је продаја пива знатно повећана. У односу на јун прошле у истом месецу ове године производња је увећана за седамдесет посто. Дневно се из пиваре отпреми 300 хиљада боца пива. Прослог месеца продато је три милиона и 300 хиљада боца пива. Међутим, због оскудице и неулагања у маркетинг безалкохолних пића њихова продаја је на нивоу прошлогodiшње. Последњим поскупљењем пивара је цену сокова променила за динар до динар и по боци.

Ваљевско пиво се увелико овог лета продаје на црногорском тржишту. После неколико година одсуства, И у Љубовију, Бајину Башту, Косјерић..., Ваљевско пиво се поново враћа.

Шеснаеста летња Догађања у дворишту Ваљевске библиотеке почела су 27. јуна, лицем на Видовдан, сусретом са песником **Слободаном Ракитићем**, овогодишњим добитником Десанкине награде. Својом песмом „Окрећем лице своје теби Господе“ Ракитић је пред ваљевском публиком, под очигледним теретом страшног умора од историје која је окренула леђа српском народу (или обрнуто), најпре запитао: „Зар си заборавио децу своју, Господе, / ком царству да се приклонимо?“ За Ракитића је пут према песми пут према бићу сенке, према оном чега, углавном, више нема.

Вече чисте поезије у библиотечком дворишту приредио је 5. јула **Љубомир Симовић**. Све што је песник имао да каже могло се јасно разазнати у осмишљено одабраном преплитају његових старих и нових песама, рекло би се са доста скепсе, па и резигнације, осим „Упоришне тачке“: „Све сам преживео гледајући тачку/ ону сјајну тачку која садржи све“. Симовић нас и данас опомиње: „Плашите се браћо несане соли... забелеће се на трпези храна/ кад опет со постане слана“.

Сусрет са **Милетом Продановићем**, сликаром и писцем млађе генерације, била је прилика за пресабирање шта нам се догодило последњих десет година, што је тема десетак његових потоњих књига: „Ми хронично патимо од вишка историје и то нам се стално враћа као траума“. – објашњава Продановић и додаје да су нас друштвене околности натерале да се, сад и одмах, литерарно суочимо са временом у којем живимо. И

ПИСЦИ У „ДВОРИШТУ“

У ТРАГАЊУ ЗА СМИСЛОМ

они којима литература није блиска лако ће себе и своје време препознати у његовом антиестетском зборнику „Старији и лепши Београд“.

Млади писац и доктор математике **Владимир Тасић** из Новог Сада представио је 19. јула свој велико хваљени и награђивани роман „Опроштајни дар“, као и нетом изашлу књигу „Математика и корени постмодерне мисли“, што је био повод за

многа питања публике у завичајном граду његовог оца о томе како се слажу ирационално, односно математичко и поетско мишљење. Тасић је објаснио многе предрасуде о математици, убедљиво доказујући да емоционално и рационално мишљење не само да нису раздвојени, већ се међусобно прожимају и допуњују.

Још разговорније било је вече са **Филипом Давидом**, 26. јула, писцем којег

скоро нигде није било протекле деценије, јер је од оних, сразмерно ретких, који се нису либили да и као писци коментаришу зле прилике: „Не може се писати одвојено од света у којем живимо. Равнодушност у таквим временима један је од смртних грехова!“

Сјајан књижевно-критичарски двојац **Михаило Пантић – Васа Павковић** био је у библиотечком дворишту првог августовског петка за причу о лепоти приповедања, али и пријатељевања; о способности да се и у овако тескобном, ружном добу препозна и издвоји лепо и вредно, као што је Пантићево „маповане“ свих ваљевских река за (опробана и неопробана) рибарења.

Последња догађања у Ваљевској библиотеци, 9. августа, са проф. др **Драганом Стојановићем** је било благотворно и заводљиво размишљање о вечним тајнама живота и света: о идили, лепоти, рају, о умешности да се живи и досегне срећа, о добро искоришћеним данима у нашим животима и животу целом, до оног последњег питања: Шта се рачуна на крају? Стојановић сматра да се на оваква питања одговор једино може тражити кроз уметничко стваралаштво, кроз књижевност и сликарство, у првом реду: „Уметност је привилеговано место где се поставља питање о животу и смислу“.

Вечери у библиотечком дворишту су захладнеле, све чешће кишне и већ нам недостају.

Љ. К.

Фотографију коју објављујемо, снимиле су својевремено сарајевске филмације, када је у Тешњару сниман неки филм. За указану им помоћ у дужем временском периоду, дали су ми на поклон тридесетак фотографија које данас представљају велику успомену на некадашњи Тешњар...

Зграда на спрат, између кућа **Адама М. Читаковића**, молера, фарбара и **Раше Селаковића**, трговца, била је у време снимања власништво **Драгомира Обрадовића**, познатијег по надимку „Главоња“. Данас кућа носи број 17 у Бирчаниној улици. У приземљу су две пословне просторије, једна већа, друга нешто мања. Власник Драгомир Обрадовић никада није радио ни у једном од два локала, већ их је издавао, а и данас их издају Драгомирови потомци.

Својевремено је у већој просторији држао трговину чувени ваљевски лармација, који је због те своје особине добио надимак „Торлак“, а звао се **Бошко Цветојевић**. Родом је био из такозване Соколске нахије, сада подручје Азбуковице. Бошко није поштовао никога ко није за поштовање, а некада је знао да изгди и сасвим мирног, поштеног човека. Тако је на пример, говорио **Мирку Ђурчићу**, председнику државног савета, сину инжењера **Стевана Ђурчића**: „Где си, Марсела, ја тебе знам кад си се родио, а ти дигао главу, не познајеш ме!“ Жалио се Марко пријатељима, а они га саветују да то прескочи, јер може „Торлак“ да буде и гори.

Стари Ваљевац оставио је у записима **Љубице Трајковић**, која је о томе објавила књигу, како су „Торлак“ и трговац преко пута често имали обичај да као нешто преду, а кад сељак наиђе, они кажу: „Полако

ТОРЛАК, ГЛAVOЊA ...И ОСТАЛИ

да нам не прекинеш предиво“!

„Торлак“ је имао четири ћерке и сина који је погинуо у рату. Од тада је престао да се шали и зачикава, због жалости за сином јединцем. Умро је на необичан начин, јединствен у Ваљеву. Лежао је болестан а **Никодин Вујић**, такође трговац, дошао је да га посети. Бошко у кревету, а Никодин принео столицу, сео и тако играју карте. Кад у једном моменту Никодин виде да Бошко дуже времена не баца карту, он га опомену. У том моменту виде да је Бошко само оборио главу на јастук и тако умро.

Кућу је тридесетих година купио Драгомир Обрадовић и она је и сада у својини његових наследника, односно дече. Син **Милодраг**, Мића, који годинама живи у Француској, баш ових дана боравио је у Ваљеву. Њерке Драгомирове су **Дана**, сада пензионер, која има стан ван тешњарског простора, а на

очевини своје куће подигле су **Бранка**, лекар, удата **Сепи** и **Мира**, грађевински инжењер, удата Јовановић.

Кроз ову кућу прошао је низ кираџија и у стану и у два пословна објекта. Најдуже се задржао као закупцац **Новак Милошевић**, обућар, који је ту радио близу пола века. У малом локалу био је једно време **Александар Улм**, молер и фарбар, дошљак у Ваљево после ослобођења. Најдуже је као кираџија у стану био **Тихомир Миливојевић**, санитетски официр са супругом Даном и децом. Син Душан настрадао је несрећним случајем у војсци, а ћерка Вера је дуго живела у Ваљеву, а потом отишла у Београд.

Драгомир Обрадовић је имао трговину на углу улица Чика љубина и Вука Караџића. За време кратког рата 1941. године, његова радња је изгорела, тако да је Драгомир после ослобођења ступио у државну службу. Био је по словођа у трговини, нај-

више у текстилној струци.

Као члан Демократске странке, Драгомир је средином тридесетих година изабран за председника демократске омладине Округа ваљевског и на тај начин био директно везан за председника окружног одбора демократске странке **Петра Марковића**, адвоката и министра у пензији. После ослобођења Драгомир је једно време био председник Народног фронта шестог кварта — Тешњара. Драгомир Обрадовић се бавио и културом, па је дуже времена био потпреседник певачког друштва „Чика Љуба“.

Једна анегдота говори да је и Драгомир био „без длаке на језику“. Агенти су дошли да ухапсе његову супругу Нату и децу, Дану од 7 година и Мићу од 5 година. Онда је агент **Јездимир Савић** запитао Драгомира да ли су то његова деца и жена. Кад овај потврди да јесу, он заврте главом, па Немцу из Гестапоа каже: „Ово је нека грешка“! А Драгомир упаде у реч и изјави: „Кака грешка, сигуран сам да су ово моја жена и деца“!

Борислав Вујић

Зашто се њиме манипулисало? Како дошло до извесних сазнања о рукопису про
Одговоре на ова и још мноштво других питања везаних за Пророчанство
можете наћи управо у овом издању КРЕМАНСКОГ ПРОРО
Зашто се оригинално Креманско пророчанство по
појавило баш у Ваљеву?. Није ли и то једна од
ће се једном одгонетнути, тајни које прате овај
феномен у српском народу?

Аца Видић

1. *gromoglasnik* (gromoglasnik) a gromoglasnik
 2. *gromoglasnik* (gromoglasnik) a gromoglasnik
 3. *gromoglasnik* (gromoglasnik) a gromoglasnik
 4. *gromoglasnik* (gromoglasnik) a gromoglasnik
 5. *gromoglasnik* (gromoglasnik) a gromoglasnik
 6. *gromoglasnik* (gromoglasnik) a gromoglasnik
 7. *gromoglasnik* (gromoglasnik) a gromoglasnik
 8. *gromoglasnik* (gromoglasnik) a gromoglasnik
 9. *gromoglasnik* (gromoglasnik) a gromoglasnik
 10. *gromoglasnik* (gromoglasnik) a gromoglasnik

Митар ми је
свашта казиво
те је реко да ће
са звијездом на
православном бра
нашему престољу на
наске и Руса. Пашће
са Русима измирити, али
друге притворајуемо и ла

наске и Руса. Пашће
са Русима измирети, али
друге притворујемо и ла
жемо.

Доћи ће чудно вријеме, мој куме Зарија, каде у Србији нећеш моћи да разликујеш које је мушко, а које је женско чело. Сви ће исте
аљине носити. Та несрећа ће нам доћи са других страна, али ће се код наске највише задржати. Вићеће се младожења и млада, а нико
неће знати ко је од њих двоје невјестник а ко невјеста.

Доћи ће до овој Србији, јербо ће народ изглупити и глупити све више и више. Рађаће се људи а да не знају ко

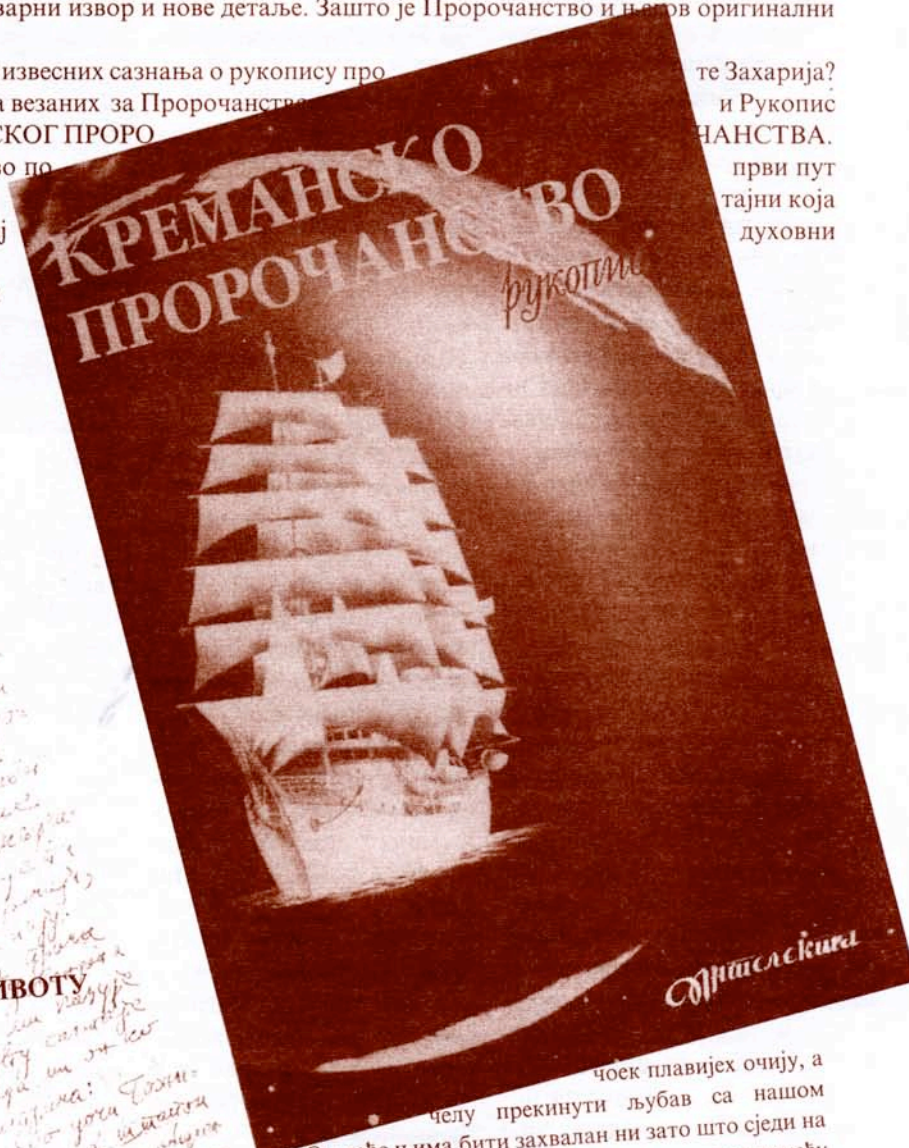
Биће јоште свакојакијех чуда по овој Србији, јербо ће народ изгупити и људи и ствари, а ништа знати неће. Људи ће мишљети да све знају, а ништа знати неће. Њима вако — куме мој Зарја доћи ће вријеме да ће се Срби одвајати једни од другијех па ће све говорити — ја им је ђед и прађед. Људи ће изајмавати од оввијех наших простијех ријечима, али ми се чини да ће се и њима вако — куме мој Зарја доћи ће вријеме да ће се Срби одвајати једни од другијех па ће све говорити — ја им је ђед и прађед. Људи ће изајмавати од оввијех наших простијех ријечима, али ми се чини да ће се и њима вако — куме мој Зарја доћи ће вријеме да ће се Срби одвајати једни од другијех па ће све говорити — ја им је ђед и прађед.

Јопет ми је Митар говорио вако — куме мој Зарија доћи ће вријеме да ће се Срби одвајати једни од других па ће све говорити — ја нијесам Србин, ја нијесам Србин! — Ја, куме, не умијем да ти то искажем овим нашим простијем ријечима, али ми се чини да ће нечисти ући у овај народ и у постељу легати са српским сестрама, мајкама и женама. Правиће им таку ћецу да међу Србима, од како је вијека и свијета, горег и чемернијег порода бити неће. Рађаће се све сами сињи кукавац, а да нико неће у снази бити да роди правога јунака!

— Ја, куме Зарија, не умијем да ти то боље речем него што ти сада зборим но мени се чини да наске једно вријеме у овијем нашијем пределима неће ни бити ни постајати. Отићи ћемо неће на сјеверну страну те ћемо пошље виђети како смо глупост учињели и јопет ћемо се вамо вратити. Ја то не умијем боље да ти искажем. Каде се вамо буднемо вратили јопет ћемо у своју памет доћи те ћемо нечастивог оћерарати да га више никад, у име Божије, не видимо! Ти то куме не умијеш схватити и у своју памет метнути, али да ће се нешта тако згодити то знадем сигурно, јербо ми је тако казато!

(Из књиге КРЕМАНСКО ПРОРОЧАНСТВО – рукопис изд. „Интелекта“, Ваљево, 2002.)

ТЕШНАРСКИ
ГЛАСОНИЦА

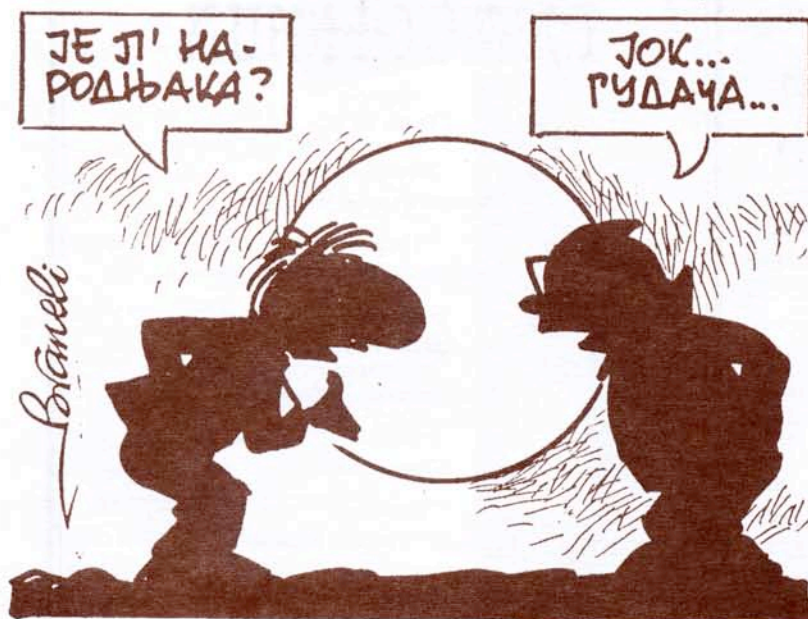

те Захарија?
и Рукопис
НАНСТВА.
први пут
тајни која
духовни

чоек плавијех очију, а
челу прекинути љубав са нашом
има бити захвалан ни зато што сједи на
тепи. Настаће великачка омраза између

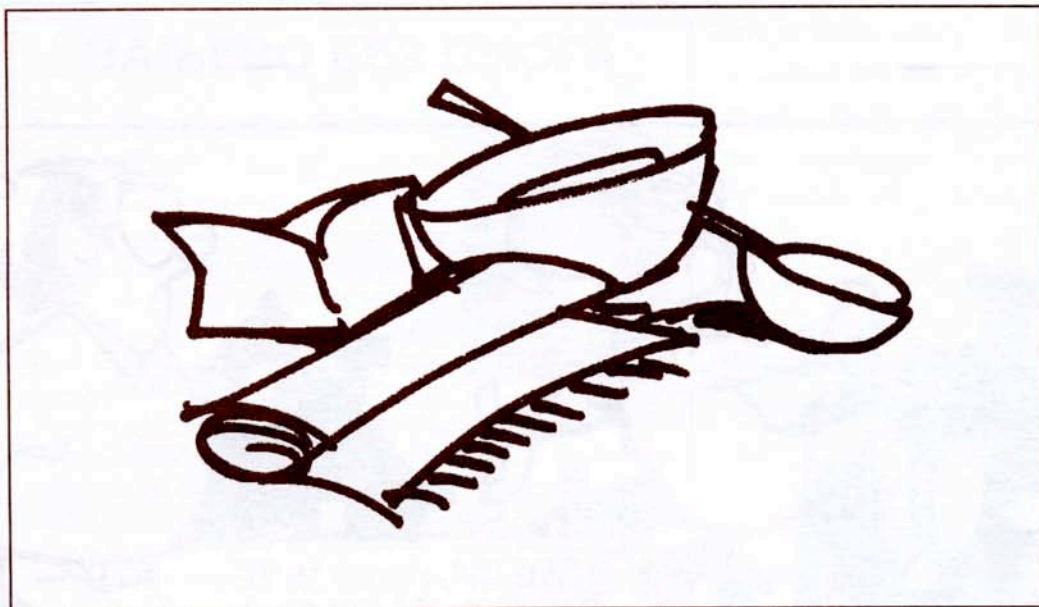
...krv u nama u nama samima. No te će se rane lako preboljeti i mi ćemo se u
nikad iskreno, nego nako na riječi i govoru da nas drugi ne bi razumjeli kako jedni

(Из књиге КРЕМАНСКО ПРОРОЧАНСТВО – рукопис
изд. „Интелекта“, Ваљево, 2002.)

Зоран Милинковић

РАКИЈА НАША НАСУШНА

Од 24 шљивовице из ваљевског краја победила ракија „Златица“ Зорана Милинковића из Горње Буковице

Туристичка организација Ваљева организовала је и ове године такмичење за најбољу шљивову препеченицу ваљевског краја.

Трочлани жири којим је председавао професор Радосав Пауновић прогласио је најбољом ракију под шифром „Златица“. Друго место припало је ракији шифрованој као „Зорана“. Занимљиво је да су обе ракије про-

изводи истог домаћина, Зорана Милинковића из Горње Буковице. Треће и четврто место припало је оцу и сину Драгољубу и Радиши из села Вировац.

„Оно што је битно јесте да ниједна од оцењених ракија није имала неку изразиту ману. Све су оне поседовале одређену вредност. Разумљиво је да млађе ракије које нису

довољно одлежале и поред тога што носе одређени потенцијал, нису исказале пуну вредност. За ракију је важно да буде стара и да годинама одлежи, најбоље у храстовом бурету. Међутим, уколико она у основи није добра и има неки хемијски дефект њој

ни вишегодишња старост неће помоћи. Али ракије на овом такмичењу биле су све исправне, правилно произведене, конзервиране у храсту... А оне које су оцењене златном медаљом, њих неколико, имале су поред примарне ароме и један развијен буке, који је одлучујући у квалитету жестоких пића. Камо среће када би ми са нашим ракијама изашли на светско тржиште, јер оне би се допале свима, без изузетка - рекао је професора Пауновић.

Небојша Тадић

„БАЧИЈЕ“ НАЈБОЉИ РЕСТОРАН

У оштрој конкуренцији бројних, лепих, уређених и угодних ресторана и кафића жири је одлучио да ласкаву титулу најбољег додели ресторану „Бачије“ власника Небојше Тадића. Ресторан „Бачије“ налази се у Петничкој улици код надвожњака између два ужичка пута. Ресторан постоји око годину и по дана и важи за једно од најотменијих места за излазак Ваљеваца.

ТЕШЊАРСКИ ГЛАСОГОВОРА

Издавач
СО ВАЉЕВО

Припрема
Редакција Радио-Ваљева

Уредник
Мијо Стојкановић

Фотографије
Драган Крунић

Компјутерска припрема
„Интелекта“, Ваљево

Тираж: 1000

Штампа
Графика Гојковић, Ваљево

ИЗЛАЗИ У ДАНЕ ТЕШЊАРСКИХ ВЕЧЕРИ